

BATTAI DETRE ISTVÁN

check out

Néztem, ahogy távolodsz.
A reptérre vezető aszfaltúton
befoltozott repedések
és a zötyögésen átszűrődő szívdobogás.

Mintha egyenlően elosztott kátyúkon át
utaznánk.
Ágoston azt írja, hogy ha minden elnémul,
akkor hallhatod Istent.

Friss hó ropogását, liftaknák zúgását,
a hidegben konzerválódik a póz.

Amiben elváltunk,
ahogyan én

fordulok el először.

Csend van, a tavasz előtti feltámadásé.
Egy kis halál a szád szélén.

Végigfutok a repedéseken,
amiket magam mögött hagytunk.

Itt ragadt birtokjelzések

A kalaptartón felejtett
töviskoszorút nem vetted észre,
pedig hetek óta ott van.

A kilincseért nyúltál,
ahogyan varjak rugaszkodnak el
a földtől, elegánsan,
a közeledő villamos elől.

Ez a sínpár
– ahogyan az összes
párhuzamos,
széttart vagy összeér,

attól függ, a szoba
melyik pontjából nézem.

A Moszkva térre
képzelem magunkat.
Vagy inkább a teret, körénk.
Mérnöki műhiba,
de ott sokszor olyan,
mintha nem lenne idő.

Ha nem mondok semmit,
nincs, amire ne válaszolj.

Körbebetonozott fák agóniája.
Van bálnadal, méhtánc,
én meg már kifogytam a hogyanokból.

Közbeszerzés

Csillagrácsunkat bontogatod.
Állítólag vége az építkezéseknek,
és mi a látványterveken az idő
hullamerev metálprotézisében tangózunk.
Történik valami.
Közöttünk.
Vagy egyedül, közötted.
Mint érett mákfejek csörgése.

A cigarettafüst csak szigetelőanyag,
így hát eldekkeljük egymást
ad acta.

Thelma feltámadása

a tengerparton ébredek
fekete varjakat köhög fel az éjszaka
itt minden pont annyira tágas,
hogy elbújni már ne tudjak
vékony földnyelv a világítótornyig
itt hallani Istent,
és ez az egyetlen hely, ahol még meghallgat
az eső mocskos függönyt húz a horizontra
félelek, de nagyobb térben több félelem fér el
a függöny mögötti csillagrácson
patkányok fognyomai
a másik oldalon sötétebb már nem lehet

EL ANATSUI – GHÁNAI PAVILON